

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 15.

AUGUST 1939

11. ÅRGANG

Fra Swaziland, Afrika.

Brev fra Anna og Trygve Gjørund.

Edwaleni 16.-7.-39.

Men jeg vil synge om din styrke, og jeg vil juble om morgenen over din miskunnhet, for du er min borg og min tilflukt den dag jeg er i nød.» (Salm. 59. 17).

Kjære venner i den Herre Jesus Kristus. Guds fred!

Vil nu sende en liten hilsen fra Swaziland. Vi ankom til East London, etter en meget vellykket reise med M.s Goonawarra, den 20. juni og tok da farvel med vennlige kaptein og frue og forøvrig de andre ombord. Vi fortsatte til Durban med den tyske båt D.s Gera og onsdag etterm. den 21. juni var vi da i Durban. Vi var ikke så lite glade da vi så misjonær Gjestland, som vi hadde lært å kjenne i Bergen stå på kaien og vinke til oss. Br. Løken som vi skulle bo hos var også møtt frem. De hjalp oss med landstigningen og toll og alt gikk riktig bra. *All ære til Jesus.* Vi opholdt oss i Durban til og med søndag og der var meget av interesse for oss å se. Vi hadde jo forskjellige forretninger å utføre og så før vi drog videre og br. Gjestland var oss behjelpelig hele tiden.

Kl. 11 søndag aften gikk vi da på toget for å dra videre til Swaziland. Det var et forferdelig skrangletog og vi kjørte med og det fikk virkelig Enok erfare. Han blev riktig dårlig om natten. Vi andre klarte det nokså bra, men det var ikke fritt for at vi kjente at det var vinter. Det var veldig kald om natten. Om dagen var det bedre, da skinte solen og vi satt og så utover landet som vi reiste igjennom. Hist og her så vi en krål ellers var det nokså ensformig, men

på hver stasjon var der jo noe interessant å se. Vi ankom til endestasjonen Golle ved 1/26-tiden og der var møtt op en misjonær Lindquist fra Den Skandinaviske Alliansemisjon for med sin bil å føre oss til Bibelskolen, hvor vi skulle overnatte. Vi har aldri reist på slike veier før, og hvor mange ganger vi var i taket av bilen er ikke godt å si, men glade var vi da vi etter 2 1/2 times kjøring var fremme. Vi blev hjertelig mottatt av br. Jensen og frue og godt var det å komme inn til et dekket bord og det brente så varmt og godt på kami-

nen. Dagen etter kjørte br. Jensen oss like frem til Edwaleni, men det synes vi var mer et kunststykke. Verst var det da vi kom til floden og skulle over den. Bilen var for tungt lastet så den sank ned i sanden, så det eneste for oss å gjøre var å lette den for bagasjen. Da det var gjort ville Enok på ingen måte gå inn igjen i bilen da han var bange for at bilen skulle drukne, så Jensen måtte da kjøre over med Anna og Margareth. Nu blev det for mig å ta sko og strømper av og ta Enok og bære ham over og det gikk riktig fint. Jensen måtte gjøre likedan og så var det å få bagasjen over.

«Ja, nu begynner Afrikalivet,» sa Jensen og det kunde jeg jo forstå.

Efter noen minutter kjørte vi inn på gårdsplassen på Edwaleni og målet for vår reise var altså nådd. Takk og lov!

Det var riktig gildt å få møte søstrene Hansine, Margit og Jenny og de ønsket oss hjertelig velkommen, deriblandt evangelist Hlamini med familie. Han spurte om jeg hadde sett Umfundis Evenstad. Da jeg

sa ja, sa han, at de var lykkelig, de øine som hadde sett ham. Så vi forstår at de satta stor pris på ham.

Her er riktig pent på stasjonen og jeg må si at br. Evenstad har nedlagt et storartet arbeide her ute, og Herren vil rikelig belønne ham og hans bustru tilbake. Vi har nu fått anledning til å være på flere møter og priset Herren sammen med de innfødte og vi synger med av full hals enda vi nesten ikke forstår et ord av hvad vi synger, men det kommer nok. Herren vil nok hjelpe oss gjennom språkvanskeligheten.

En dag var jeg sammen med søster Evenstad i en begravelse. Det var den første i Afrika. Det var en søster i menigheten som var død dagen før. Da vi kom frem til krålen var det første vi måtte gjøre å krype på alle fire inn i hytten hvor liket lå. Der var mange samlet og alle lå på kne og bad så vi gjorde det samme. Men det var ikke så lenge jeg klarte å være der inne da luften ikke var av beste slaget. Etterpå var jeg med og lavet kiste til den døde. Den bestod av tomkasser, men de synes jo det var bra.

Ved graven var mange hedninger samlet. De begynte å skrike og jamre sig som de pleier ved begravelser, men så var det en broder som fikk dem til å være stille. Jenny vitnet først, derefter fikk jeg også si noen ord og Jenny tolket. O, måtte Herren få frelse dette folk som er så bundet på mange måter av satans makt. Herren alene formår.

Våre tanker går ofte hjem til de kjære venner som vi har rundt omkring i Norge, Sverige og Danmark. Vi kan jo ikke rekke å nå alle med brev, men vil gjerne på denne måte hilse dere alle. *Vi møtes for nådens trone.* Gud er vår tilflukt.

Hjertelig hilsen eders for Afrikas frelse

Anna og Trygve Gjørund.

Chinas ulykkelige folk finner veien til frelse.

Brev fra N. P. Rasmussen.

Shih, Chia, Chuang, Hopei, China 10-7-39.

Elskede søsken.

Fred være med dere alle!

Takk for forbønnen som stadig hjelper oss å være på den seirende side. Også deres gaver som kommer så regelmessig, gjør at vi kan fortsette her ute. Vi har ikke skrevet til dere på lenge, men derfor er dere ikke glemte. Vi ber daglig for menigheten, som er Kristi legeme, at den i disse siste dager må være lys og salt. Et stort bønneemne som Herren selv vil opfylle. Herren venter så meget av sitt legeme på jorden. Må vi alle være av dem som seirer. Bed for oss og kineserne og vi ber daglig for dere. Som dere vel vet har vår søster Ida Lorentzen vært syk snart et år og det ser ende ikke så lyst ut for henne. Men nu er søster Marie Paulsen kommet og det blir hjelp både for oss og Ida.

Vi har også hatt en annen vanskelighet i det vi fikk ordre om at veiene skulde utvides og to huser på over 150 kvm. måtte rives ned. Øvrigheten har dog vært meget venlige mot oss og gitt oss et stykke land så vi kan bygge dem opp igjen. Det vil gi oss flere fordeler når vi har større møter og likeledes når vi skal utvide vårt lokale. For flere år siden gi ble det klart for mig at Gud vilde gi oss dette land og nettop i denne vanskelige tid kommer det oss i hende. *Gud er god.* Menigheten har vokset både i tall og åndelig fremgang. Vi mangler bare at det må reises op ledere blant dem, så tror jeg vi kan forlate dem.

Vi har utsendinger i blant oss som taler til opmuntring og trøst og likeså evangelister. Det mangler hyrder og ledere, men Herren som fullfører alt vil også gi oss dette.

Halleluja!

Jeg har ofte skrevet om hvorledes kineserne har begynt å ofre. Til Guds ære kan vi fortelle at det er øket meget. I denne siste måned blev en av våre gamle evangelister mr. Li, som har vært med oss imange år begravet. Han døde av hjerteslag.

Til hans begravelse tok menigheten op et offer på 45.00 dollar. Foruten dette har de tatt op offer til søster Lorentzens hospitalsophold på 93.26 dollars og til byggekassen 26 dollars. I allt idenne måned 164.25 dollars. Gud skal ha æren og prisen! Vi har hatt dåp to ganger. Første gang var det 53 brødre og søstre, som blev døpte. Andre gangen var det 34 søskende, på en utestasjon. Det kommer mange som søker Gud og er interesserte i evangeliet. Flere har også mottatt åndens dåp og vi blir ofte fylt med ånden. Særlig er det mange av våre kinesiske søstre som er velsignet av Gud. Her er så mange som har lyst til å lese Guds ord at vi kan ikke få bibler nok fra bibelselskapet.

De skal komme fra øst og sikkert vil Herren utta en stor skare herfra dette mektige rike i øst. De siste to år har vi ikke kunet innby landsbyfolket hitt da vi ikke kan skaffe soveplass i lokalet til dem. Under de vanskelige forhold vi nu har tør vi

Fra Argentina

Broder Berger N. Johnsen skriver bl. a. i et privatbrev.

Kjære Broder.

Mottok for lenge siden ditt brev med innlagt check. Da helbreden ikke er god går det smått med brevskrivning. Det er vistnok både nervene og annet som er i ulage. Min eldste datter er ansatt på et hospital som sykepleierske og jeg får undersøkelser fritt der så det er mulig jeg lar mig undersøke der.

Jeg syns skrivning er det verste av alt jeg gjør. Er noe bedre nu. Jeg hadde også en lei hoste, men den er mindre nu og jeg synes jeg er blitt bedre i hele kroppen. Ja, det har vært meget å gå igjennem i disse 29 år i Argentina, men Gud har hjulpet oss igjennem.

Vi har også hatt det prøvsomt en tid i forsamlingslivet. Det var en periode som vi kjente hvor det brøtes i møtene og når jeg talte kom 2, 3

ikke samle så mange mennesker. Men vi har hatt stormøter på vår største utestasjon hvor vi har sitteplasser til 300 mennesker i lokalet. Br. Leander var med oss der en dag. Det var gode møter, til stor opmuntring for kineserne. Det er underbart med Guds ord. Det er liv, og hvor det kommer inn i et hjerte, som tar i mot det med tålmodighet, der bærer det frukt — og det rikelig. 30, 60 og 100 fold. Halleluja! Det er det samme enten det er kinesere eller dansker.

Det blev en stor utgift for oss å flytte husene og det var jo noe vi ikke hadde regnet med, så de reisepengene vi hadde begynt å samle til hjemreise måtte brukes til det. Herren vet om det så når veien er åpen for vår hjemreise får vi sikkert reisepenger.

Vi hadde for en tid siden et koreansk bryllup i lokalet. En pastor fra presbyterian-misjonen viet dem. Lokalet var vakkert pyntet og alt var så utenlandsk som det kunne være. Byens store menn var med, alle sammen, men vi forstod ikke hvad det blev talt. Den ene bil efter den andre kom op foran lokalet og det var som om vi var hjemme og ikke i China.

Familien N. P. Rasmussen.

og fire frem ifølge og bekjente sine brøst og synder, og gråt sig vei til en åpen himmel. Men for en 6 uker siden, en søndags kveld, kom plutselig en hel skare frem og jeg måtte slutte å predike. Det var vistnok ca. 150 stykker fremme og bekjente og det blev meget gråt og bønn. Det lysnet for mange og atsmosfæren ble meget bedre, men enda finnes det mange som behøver et åpent oppgjør med Gud og mennesker. Ja, må Gud bryte ned alt som hindrer så det blev vekkelse, sønderknuselse og sjelenød, så det kan bli et stabilt åndelig liv. Det er det som trengs.

Ellers er møtene godt besøkt, og å se de mange som kommer kveld efter kveld og år efter år er jo stortbare det. Men vil jo så gjerne se alle disse skarer av hedninger her under den almektiges skaperånd, for han gjør a l t nytt. En vil så gjerne ut også og nå nye skarer og synes det går så smått mange ganger. Vistnok kommer nye til, men en vilde så gjere ryste opp hele Chaco, og så

Fant

«Og d
kom in
ledes so
og de
met.»

Det var
Jesus led.
påskelamme
sendte disip
noiaiktig på
skulde finne
som han ha
var vant til
dre. Det sø
dat å spørre
senet. Da Je
forlot de al
sus sa til Pe
en dret: sv
jeg kaste u
ham: Gå n
krok og ta
mer op, og
den, skal d
og gi den f
27) da ad
som Jesus
begynne å
signede fis
også da ha
nens unge
dom her.

På lydi
noe. Er I
ete av land
bedre enn
som han h
også vi fu
ord var tr
ikke var d
tyr vi fulg
vår Herre
kommelse
vidner til
16.) Det
har blitt s

forstår vi
almektige
tro. Vi ha
tar også
legger sig
man blir
Broder

Fant det så som Jesus hadde sagt!

Av Axel Nilssen.

«Og disiplene gikk avsted og kom inn i byen og fant det således som han hadde sagt dem, og de gjorde istand påskelammet.» (Mark. 14, 16.)

Det var før den siste påske, før Jesus led. Jesus lengtet etter å ete påskelammet med sine disipler. Han sendte disiplene avsted og beskrev nøktern på forhånd hvorledes de skulle finne det. De gikk og fant det som han hadde sagt dem. Disiplene var vant til blindt å adlyde Jesu ordre. Det sømmer sig ikke for en soldat å spørre: *Hvorfor?* Å lyde er løst. Da Jesus første gang kalte dem forlot de alt og fulgte ham. Da Jesus sa til Peter: Kast ditt garn ut til den dret: svarte han: *På ditt ord vil jeg kaste ut garnet.* Da han sa til ham: *Gå ned til sjøen og kast ut en krok og ta den første fisk som kommer op, og når du åpner munnen på den, skal du finne en stater!* ta den og gi den for mig og dig. (Matt. 17, 27) da adlød Peter og fikk fisken som Jesus hadde sagt. I tro måtte de begynne å dele ut den av Jesus velsignede fisk og brød. Villige var de også da han bød dem hente aseninnens unge fole. La oss hente en lærdom her.

På lydighetens vei får vi oppleve noe. Er I villige og hører, så skal I ete av ländets gode ting. Lydighet er bedre enn offer. De fant det således som han hadde sagt dem. Har ikke også vi funnet det således? At Jesu ord var trofaste og sanne? Å jo. Ti ikke var det et kløktig uttenkt eventyr vi fulgte, da vi kunngjorde eder vår Herre Jesu Kristi makt og tilkommelse, men vi har vært øienvidner til hans storhet. (1. Pet. 1, 16.) Det er livets virkeligheter. Vi har blitt skuffet av mange ting, men

forstår vi så godt at dette går kun i almechtige veldige Guds kraft, ved tro. Vi har en veldig Gud, men det tar også på legemets krefter når en legger sig i striden for sjeles frelse, man blir så svak og slitt.

Broderhilsen

Berger N. Johnsen

ikke av Jesus. Verdens brønne var tomme, men Kristus er kilden med det levende vann. Verdens lykke med kun luftspeilinger i ørkenen, men Jesu lykke er lik en herlig oase. Han kan fullkommen frelse dem som kommer til Faderen ved ham. Jesus alene kan tilfredsstille vår sjels behov. Kanskje vi var skeptiske og spurte som Natanael: Kan der komme noe godt ifra Nasaret? Og svaret fant. «Førenn jeg fant det kildete trøst i mange ting, som kunde ei fornøie.» Men nu har vi funnet den levende vannkilde. Takk og lov!

Vi måtte komme selv og se: for disse ting kan ikke forklares, men kun erfares. Bordet er dekket, men du selv må ete av retterne. *Kom og se!* Dette kan overbevise den mest skeptiske tviler. Vil noen gjøre hans vilje, han skal kjenne om læren er av Gud. Vær ordets gjørere og ikke bare dets hørere. Da tjenerne i brylluppet i Kana gjorde just som Jesus sa, da forvandlet Jesus vann til vin. Du må forsøke Jesus! *Prøv mig dog,* sier Herren. *Prøv ham* og du vil kunne syng:

«Ja jeg har prøvet å tro på Jesus og jeg har funnet at det går an, hvad ingen annen i verden kunne, det både kunne og ville han.»

Kom og se og du vil kunne utbryte med dronningen av Saba: «Enn ikke halvdelen er mig fortalt. Du overgår i visdom og lykke det rykte jeg har hørt. Sannhet var de ord jeg hørte i mitt land om dine ting og din visdom.» Eller du vil si som Samaritanerne: «Nu tror vi ikke lenger for din tales skyld, for vi har selv hørt og vi vet nu, at dette sannelig er verdens frelser.» Ingen kan beskrive landet bedre enn dem som har vært der. Det er nesten latterlig å høre noen stemple Bibelen som en skrønebok og kristendommen som en innbildning eller som en hånlige bemerket, at himmelen var kun «et fata morgana for enfoldige mennesker.» Det er like latterlig som om den blinne ville benekte at det fantes en sol fordi han aldrig had

de sett den, eller at fornekte at det fantes et sted som hette Australia fordi han aldri hadde vært der. Om erfaringer kan det ikke disputeres, ei heller om kjennsgjæringer. Har ikke Jesus gjort det for oss som ingen annen har gjort? Har han ikke gjort oss lykkelige? Skal vi fornekte den Herre som kjøpte oss og som har gjort oss bare godt? Nei, vi har oplevet Kristus og sier med Peter: «Du er Kristus, den levende Guds sønn.» Og «Hvem skal vi gå til, du har det evige livs ord.» Vi kan vidne med Johannes: «Det som vi har sett og våre hender har følt på, det forkynner vi dere.» (1. Joh. 1, 1—3).

Har vi ikke oplevet Kristus likeså virkelig som disiplene? Han bor ved troen i våre hjerter. Med Maria får vi sitte ved hans føtter og motta hans livalige ord, med Johannes lene vårt hode til hans bryst og med Thomas stikke vår finger i hans naglegap. Anden gjør Kristus virkelig for vår sjel. Vi har fått Kristus malet for øinene som korsfestet. Han skal herliggjøre mig. Vi har funnet det som han har sagt oss. Ta for eks. disse ord av Jesus. «Kom til mig, alle I som strever og har tungt å bære og jeg skal gi eder hvile.» (Matt. 11, 28.) Har vi ikke oplevet dette? Har vi ikke funnet hvile hos Jesus? Eller la oss ta et annet ord: «Jesu, hans sønns blod rensar oss fra all synd.» (1. Joh. 1, 7). Disse ord var dunkel tale for oss før vi kom til Jesus belleset med vår tunge syndebyrde, og lyset fra Golgata brøt inn i vår sjel.

Først da løstes korsets forargelsens gåte.

Først da fikk vi smake hans salige nåde.

Eller disse herlige ord: «Ved hans sår har vi fått legedom.» (Es. 53, 4—5).

Disse ord var som balsom i våre syndesår. Eller disse liflige innbydelsesord: «Den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut.» Eller dette: «Den som banker på, for ham skal det oplates.» Disse og mange flere ord blev virkeligheter for oss da vi kom til Jesus. Det var som et binn blev revet fra våre øine og vi så inn i et hav av bunnløs, guddommelig kjærlighet og nåde. Syndens lenker brast, vår syndebyrde forsvant i dypet som for Bunyans «Kristen». Da han fikk se korset

(Forts. side 105).

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til opsigelse skjer. Opsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Ny redaktør av Bibelsk Tidsskrift.

Ragnvald Frøyshov har sluttet som redaktør av Bibelsk Tidsskrift. R. Frøyshov har redigert tidsskriftet helt siden starten, fra først av som en norsk utgave av Bibelsk Månadshäfte som utgis i Sverige og red. av Oscar Haglund. Samtidig har han vært redaksjonssekretær i Korsets Seier. Forlaget henstillet til ham å fortsette da han er satt meget høyt som medarbeider, men han har funnet det best å slutte nu.

Som ny redaktør av B. T. og red. sekr. av «K. S.» er ansatt Osvold Orlien. Han blev frelst som ganske ung. Etter å ha tatt artium begynte han på det medisinske studium, men da det blev klart for ham at hans kall var å ofre sig i evangeliets tjeneste sluttet han med studiene og begynte å forkynne evangeliet.

Han er fra Kongsberg og har vært forstander i Eydehamn i to år og er nu forstander i Fredrikstad, hvor han har virket til stor velsignelse i ca. fire år.

Br. Orlien er blitt kjent her i Østfold som en dyktig ordets forkynner og har vunnet alles aktelse ved sin stille, barmfrie ferd og åpne broderlige måte å være på.

Vi ønsker ham Guds velsignelse i arbeidet og er sikker om at han vil bli til velsignelse.

Hjem til Herren.

Kostelig i Herrens øine er hans frommes død.

(Salm. 116, 15)

Vår elskede og kjære søster, Malene Gjertsen gikk inn til den evige sabbatshvile den 19. juni, i en alder av 80 år. Hennes jordiske lemmer blev senket i jordens mull den 22. juni i forventningen av det salige håp at han skal forvandle vårt fornædrelseslegeme, så det blir likt hans herlighetslegeme. Filip. 3, 20—21.

I ca. 30 år hadde hun gått ut og inn blant vennene i Skostredet 17, Bergen hvor minnemøte holdtes søndag 25. juni. Barn, slekt og venner var samlet og de blev en minnestund av de skjeldne og gjennom de mange vidnesbyrd som blev avlagt fikk vi et gløtt i vår kjære søsters stille, Gudhengivne liv gjennom de mange år. Hun levet og åndet i Bibelens herlige atmosfære og derfor var hele hennes liv i levende harmoni og vandrings i mesterens fotspor. Hun var fylt av den ånd som alltid fant sin glede i å hjelpe de mange som Herren sendte i hennes vei.

«Den sjel som velsigner skal trives og den som lesker andre, blir selv lesket.» (Ordsp. 11, 25 og 10, 11).

Hun var fylt av denne opofrende og medlidende kjærlighet, som har sitt utspring fra det dype, Guddommelige kjærlighetsveld, som åpenbarer sig i slike himmelske former som gjestfrihet, hjelpsomhet, medfølelse med andre og meget annet av samme himmelske natur. Alt hvad hun gjorde i ord eller gjerning, det gjorde hun alt i den Herre Jesu navn, takkende Gud og faderen, ved ham. (Kol. 3, 17. Efs. 5, 20). På den måte opfylte hun den kongelige lov efter skriftene: Du skal elske din neste som dig selv. (Jakobs brev 2, 8). Derfor vil jeg citere salmistens ord og reise denne minnesten: «Hun skal ikke rokkes evindeligen. Den rettferdige skal være i evigt minne.» (Salm. 112, 6).

Fred over hennes minne! Herren signe alle hennes barn og de som stod henne nær i livet så de kan møte henne i opstandelsens morgen til et evig gjensyn.

*

Sæden som hun i kjærlighet sådde var vetet av tårer og bønn. Men i lidelsens tilhyllede gåte, bar den frukt for Guds elskelige sønn. Hennes livsfrukt vil Herren velsigne.

hennes barn som hun hadde så kjær, at hun alle sine må gjenfinne i det land hvor ei skildsmisse er.

Ha takk da vår Gud for vår søster, som du kronet med miskunnhet stor. At i minnernes toner oss møter en takk for hennes ferd her på jord.

Eders i håpet ventende broder på ham, Kristus.

O. Kjellås.

Til leserne.

Vi kommer dessverre sent denne gang. Forskjellige omstendigheter er skyld i dette. Håper dere undskylder det.

Nu må dere som

skylder betale. Vi må ha inn vårt tilgodehavende for å betale våre utgifter. Glem det nu ikke!

Vi minner om

Congomisjonens årsmøte i Oslo 3. september. De har hatt et godt og betydningsfullt år siden sist og det er grunn til å komme sammen og prise Gud. Se annonsen!

I Kongens Klær

(10 brev til en venn)

av misjonær Willy Rudolph.

På ny sender Filadelfiaforlaget, Oslo ut en ny bok av misjonær Willy Dudolph. Forfatteren er kjent som en dyktig skribent og det er med forventning om noe ekstra man åpner en ny bok som bærer hans navnetrekk. I Kongens Klær har han skrevet ti brev til en venn. Han fremstiller her de kristnes forrett og den herlige kledning Gud ønsker at hvert Guds barn skulle ta på sig.

En bok som vekker oss opp og gir oss lyst til å «i-klær» oss «Kongens Klær».

G. I.

Gud kan bevare.

— Det er bare en ting som gjør mig tvilende, sa en ung mann som overveide om han skulle bli en kristen. — jeg er redd jeg ikke kan holde ut, for jeg har mange, rå arbeidskamerater.

Istedenfor å svare, tok vennen hans et glass med en blomst i og satte foran ham. — Ser du denne? spurte han, — den er vokset op i en uren sump, men du ser hvor ren og vakker den er. Det er fordi Gud har bevart den, og det kan han gjøre med dig også.

Fyllt

«Nu dig ned

Gjenf

menneske

all synd.

faringen,

etter at vi

lige renses

syndernes

vi i 1. Pe

i lydighet

vokser i r

stus så led

ringen er

dem i sam

het.» H

skrevne o

det som e

sted. «De

Gud og n

visning»

kritikk ti

er det, —

folk som

kan si so

mig over

meget by

Om de

går fra

Fant

Jesus

falt byr

og begy

Saa leng

min sjel

inntil je

hvor sal

Her ble

og synd

velsigne

Velsign

Halle

døden t

Satans

på ny,

Jesus. I

Fyllt av Ånden - Optatt i arbeidet.

Av Rolf Westlie.

«Nu skal du tvette dig og salve dig og ta dine kleder på og gå ned til treskeplassen.»

(Ruts bok 3, 3.)

Gjenfødelsens under forvandler menneskene. «Jesu blod rensar fra all synd.» Dog viser skriften og erfaringen, at vi er i behov av renselse etter at vi er frelst. Den store og herlige renselse foregikk da vi oplevet syndernes forlatelse. Imidlertid leser vi i 1. Pet. 1: 22. «Rens eders sjeler i lydighet mot sannheten.» — Idet vi vokser i nåde og kjennskap til Kristus så ledes vi inn i *Ordet*, og erfaringen er som Jesus sa: «Hellige dem i sannheten. Ditt ord er sannhet.» Hvor herlig at vi har det skrevne ord. Vi gjør vel i å akte på det som et lys der lyser på et mørkt sted. «Den hele skrift er innblest av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning» Mens vantro og bibelkritikk tiltar i en uhyggelig grad så er det, — takket være Gud, — et folk som tror på den gamle bok, og kan si som salmisten: «Jeg gleder mig over ditt ord som en der finner meget bytte.»

Om de rettferdige heter det: «Det går fra lys til lys, fra herlighet til

herlighet». — Derfor gis der straks tilkjønne hos en kristen, at man er i behov av mere av Gud. I den gamle pakt het det: «Først blodet og siden oljen.» Når ånden herliggjør Kristus og man ser storheten i forsoningen, da erfarer man den åndelige strøm. Når man slutter med sitt eget mas og strev — da faller Hellig-Ånden på rene og hungrige hjerter.

Vel, hvad kristenfolket også behøver det er: Å fylles med Hellig-Ånden, og bevares i den åndelige strøm. Snart er Jesus her, derfor se til å ha olje på lampe og kar. «Gud skal efter sin rikdom fylle all vår behov i herlighet i Kristus Jesus.»

En Åndsfullt kristen finner du ikke optatt med sitt og mitt. Nei, man tenker ikke bare på sitt eget beste, men også på andres.

Ved treskeplassen, optatt i arbeidet for Herrens sak. Som en Herrens tjener har sagt: «Hele verden er mitt virkefelt.» Man avbetaler på den kjærlighetsgjell man står i til alle mennesker. Hedningene langt derborte er heller ikke glemt. Sant er det som Torry har sagt: «Be, les din bibel og arbeid og ilden skal brenne.»

blitt nytt. Det blev en indre forandring, man førtes inn i en ny verden. De åndelige realiteter blir nu levende og virkelige for oss. Man får et nytt element å leve i, man lever og ånder i Gud, og man er nu mere hjemme i den åndelige som man før var det i den materielle verden. Det er frelsens herlige under. Det man før hørte om med litt skepsis, det oplever man nu. En full syndernes forlatelse, blodets kraft til å rense, en fred som overgår all forstand, en usigelig og forherliget glede, samfund med Gud, Åndens vidnesbyrd og beseglet og et levende håp. Man går inn i en *sal* som står ferdig med benke og hynder. Der finner man et duket bord med fete marvfulle retter og gammel, klaret vin. Man føres inn i det fullbragte verk, inn i landet som flyter med melk og honning, inn i kjærlighetens kammer, inn i Jesus selv, hvor ingen fordømmelse er. Halleluja! (Rom. 8, 1). Her er smykket med kjærlighet av Jerusa-

Det gjelder enn idag

(Tone: «A underfulle gåte.»)

Jeg priser dig o Jesus,
av hjertets dype grunn.
At hvad du fordum talte
igjennem Joels munn.
Det enn idag opfyilles
på hver en sjel som tror.
Det var ditt siste løfte,
da Du til himlen for.

Da Hans disippelskare,
på salen ventede
De fikk oppleve kraften,
til liv og tjeneste.
Og full av glød og varme
og kjærlighetens brann
Et budskap ut de bringer
til alle jordens land.

Og tegn og under skjedde,
hvert sted hvor de drog frem
Og syke blev helbredet
ifølge Jakob fem.
I Åndens kraft de svinget
Guds ordets skarpe sverd.
Og ordet blev stadfestet,
for Herren virket med.

Å tenk dog hvilken nåde,
den kraft kan alle få.
Som tydig her i livet
vil Herrens veie gå.
For Gud Han giver Ånden
til dem som lyder ham.
Tro ordet som det står
og du kommer ei på skam.

Oskar J. Moen.

lems døtre. På lydighetens vei er nye velsignelser. Gå avsted til den «øvre sal». (Ap. gj. 1.) og forvent der «Faderens forjettelse.» Herren vil møte dig der og opfylle all din trang i herlighet. Lyd og tro! Og hvordan blir det når døren åpnes til *Lammets bryllupssal*? Når vi skal benkes om himmelens bord sammen med Abraham, Isak og Jakob, med profetene, Apostlene og de hellige. Jesus sa: «I min Faders hus er der mange rum. Jeg går bort for å berede eder sted.» Vil han skuffe oss? Nei, Vi skal finne det som han har sagt oss. Kun så uutsigelig meget herligere. For hvad intet øie så og intet øre hørte og hvad der ikke opkom i noe menneskehjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham.

Fant det så som Jesus hadde sagt.

(Forts. fra side 103)

falt byrden av, han gjorde tre hopp og begynte å synge:

Saa lenge hadde mig min synd besværet,

min sjel i sorgens dype vande været,
inntil jeg kom til dette frelsens sted,
hvor saligheten kom fra nådens tro-
ne ned.

Her blev den taget fra min sjel den tunge byrde,

og syndens bånd blev løst av himlens hyrde,

velsignet er det kors, velsignet er den grav,

Velsignet er den mann som tok min byrde av.»

Halleluja! Vi blev overført fra døden til livet, fra mørke til lys, fra Satans makt og til Gud. Vi blev født på ny, blev nye skapninger i Kristus Jesus. Det gamle er forganget, alt er

Stevnetur til Nord-Norge

Så blev det forundt mig — ved Herrens nåde — enda en gang å få besøke de kjære venner nordpå. Et telegram fra min venn H. Eilertsen var den ytre stadfestelse på en lenge følt indre trang til en slik tur. Han ønsket min deltagelse i sommerens stevner der nord. Og da Herren hadde fått åpnet mulighetene for mig til å reise, bar det i vei 5. juli. To døgn sjøreise brage mig fra Trondheim til Finnsnes. Der kom min gamle, trofaste kamerat syklen i bruk. I sol og sommer rullet det gjennom den i år så landskjente Måselvdal (150 års jubileum) og til Storsteinnes i Balsfjord. Selvfølgelig satte jeg kurs for br. Eilertsens hjem og snart møtte jeg både ham og en annen broder, som presenterte sig som en gammel kjennning, enda vi ikke hadde sett hverandres ansikt før. Det var misjonær E. J. Christiansen fra Drammen. Sistnevnte med sin hustru var kommet noen timer før mig i samme erinde, nemlig å delta i stevnet der (samt også de tre efterfølgende stevner i Nord-Norge). Hvor det er deilig å få møte Herrens venner, særlig efter en lang reise. Stevnet begynte så lørdag kveld 8—7, og fortsatte neste dag. Det hadde samlet ikke så få tilreisende, nedog noen langveisfarende, såsom inspektør Moum med frue fra Trondheim, sykesøster Eunike Wold fra Moss, fru Brurø fra Bergen o. s. v. Stedets folk utgjorde dog tyngden i den lyttende forsamling som fylte vennenes lokale. Og evighetsmeden vil sikkert nok bære sin frukt. (Hadde tenkt å gi litt referat fra stevnene, men må nok opgi det, da det vil ta rent for meget plass). Br. Enok Wangberg fikk vi hilse på under disse festdager. Han skulde i uken efterpå lede en junior-leir ved Måselven, og så innbød han noen av vidnene på stevnet til å delta i nevnte leir. Således kom jeg for min del til å delta der i tre dager, lå i telt som andre og hadde rik anledning til å virke blandt de unge, samt å studere denne praktiske form for sommerens religiøse virksomhet.

Neste søndag var det så stevne i Rossfjord. Hovedsakelig samme vidner, men dog med en ny forsamling av stedets folk, som fylte bedehuset

til siste plass, og som sikkert nok mange av dem var mere og mindre berørte av Guds ånd. Dog hvor det synes vanskelig å bryte med sitt forrige liv og gi Jesus a l t.

Derpå gikk turen til Finnmark. Været hadde efterhvert ordnet sig til å danne den mest varme, og solfylte sommer man kunde ønske sig. Og det ellers så værbitte, magert utseende nordligste fylke hadde kledd sig i grønt fra topp til tå og var beåret med svære myggsvermer. Stevnet i Breivikbotn på Sørøya 23—7 hadde ikke samlet så mange tilreisende fra lenger borteliggende steder, da kommunikasjonene var så vrang i de dager. Men fra stedene på den store øy var de dog mannsterke. Og stedets bedehus som var leiet for anledningen, var ganske fullt besatt. Vennenes lokale i Betel blev benyttet for de mere spesielle møter, såsom brødsbrytelse og annet. Vennene på dette sted har vært årsvisse til å ha stevne siden de begynte i 1917. Det er forøvrig min mening at disse stevner både i Breivikbotn og andre steder her nord, er mere berettigede — ja nødvendigere — enn ofte er tilfelle sørpå. Det er sommerens — kanskje årets store høitid for de mangen gang forkuede, adspredte venner, som ved slike anledninger gjerne får en ny dusj fra oven og ny frimodighet til å fortsette å stride troens gode strid, selv om naturen er barsk og kampen for tilværelsen ofte synes tung. Jeg fikk det inntrykk at Herren heller ikke i år skuffet de venner som kom sammen til fornyelse. Personlig kom jeg til å bryte op just som vi var ferdig med siste møte i stevne på mandag kveld. Jeg ønsket nemlig å få bli ifølge med kjentfolk den over 20 km øde fjellstrekning til Børfjord. Det var et yngre ektepar derfra som vilde starte på hjemvei om natten, da dagen ansåes for varm for en slik marsj. Og midnattsolen vilde saktens gjøre det lyst nok. Litt søvning og slit kunde man nok føle sig ved fremkomsten utpå morgenen. Men alt slikt glemtes omtrent ved å se gleden for besøket hos vår gamle, skrøpelige br. Adolf Gamst. For et kvart århundre siden var han av de første til å motta den frie retting av evangelisk forkynnelse på de trakter.

Og han har hele tiden stått støtt i Kristi frihet. Nu er støvhytten utslitt og han lengter efter å fare herfra og være med Kristus, som han har elsket så høit. Det ble en dyrebare stund sammen med ham og hans hustru om Herrens nadvær. Likeledes var det et deilig møte i en av sønnenes hjem om kvelden, med velsignelse av en liten pike og dyggående samtale med noen efterpå, mens solen stod lavt over fjordgapet bortimot midnatt og ga denne underbare stemning som jeg ikke finner annetsteds enn i nordens sommernatt. Isannhet var det «fjellbakkens gråt» (Job 28, 11) man hørte i de dype hjertesukk og innerlige lengsler som kom frem.

Men tross alt måtte jeg rive mig løs — og dra videre. Bare en trøst at man kan dog få bære med de såre hjertesukkene inn for Herrens trone. Neste morgen var ukens eneste anløp av passasjerbåt og jeg måtte følge den for å nå stevnet i Honningsvåg neste helg. Det er tungvint å reise på de avsides steder i det høie nord. Og man trenger en god porsjon av Kristi kjærlighet for å holde det gående med evangeliet år efter år, som noen der gjør. Gud velsigne dem storlig!

I Hammerfest fikk jeg en liten deilig stund sammen med noen troende samlet på en hytte utenfor byen. Senere på natten var det så å fortsette lenger mot nord til Honningsvåg, hvor 4de og siste frie stevne for sommeren skulde holdes. Da dette er det lettest tilgjengelige av de fire stevnesteder jeg besøkte, hadde det naturlige nok samlet en ganske anseelig skare venner. Også endel flere av de egentlige Finnmarksvitner. Best av alt var dog at Jesus måtte op også der og ga oss «strømme, strømme av nåde», slik at våre begre fløt over.

Vennene hadde fått leie baptistenes lokale for anledningen og den unge pasor deltok med liv og sjel i møtene.

Noen av oss hadde da også en god stund på hans møte senere i uken, hvor vi sammen ophøiet Jesus. Og om natten var det så å gå ombord i hurtigruten og avslutte nordturen med en tre døgn sjøreise.

Påny har jeg fått erfare noe av denne underbare kjærlighetens varme, som «så binder hjerte ved hjerte, forener så ånd med ånd,» som i grunnen ikke kjenner til avstander.

Til di

Om bom
sjonsstasjon
ver misjona
«Utsyn» fo
retning som
«klippe»

«Jeg kjenner t
en hilsen gjenner
sen og en takk f
min bønn at det
opmuntring for
me som er med i
ute i Kina. Må
virkelig for dere,
mig, at den «gu
gamle tid var m
han er også nu n
stund, slik at vi
og ikke brennes

Efter en meg
nyang i midten a
fryktet for at ja
nå frem til byer
og da vi daglig
søk av japanske
imidlertid bare
tiden — så hadd
hatt det riktig
begynte nesten
med at der kun
fly igjen.

Men så var
juni, en strålend
Jeg var tilfeldig
på stasjonen i
Da plutselig ve
middagen hørte
å ule, tre lange
beredende signa
regel rekke å ke
for «stormsign

men som likeve
riktig å kunne
sannhet kjærlig
kes ved således
men til stevner
skap ophøie v
som med sitt b
Gud ut fra de
forhold i livet.

Må jeg så ti
teligste takk ti
især mine vert
lige steder, fo
me jeg ble mø
ne dere.

Eders ved J

Til dig skal det ikke nå!

Om bombarderingen av misjonsstasjonen i Nanyang skriver misjonær Gudrun Falck i «Utsyn» følgende gripende beretning som vi har tillatt oss å «klippe»:

«Jeg kjenner trang til å sende dere en hilsen gjennom «Utsyn», en hilsen og en takk for forbønn. Det er min bønn at dette brevet må bli en oppmuntring for alle dere der hjemme som er med i forbønn for oss her i Kina. Måtte det bli nytt og verdifulig for dere, som det er blitt for meg, at den «gudesønn» som i den gamle tid var med sine i ildovnen, som er også nu nær hos sine i farens grund, slik at vi ikke «svies av ilden» og ikke brennes av luen.»

Efter en meget spent tid i Nanyang i midten av mai måned, da vi fryktet for at japanerne snart vilde komme frem til byen med sine tropper, og da vi daglig hadde larm og beklagelse av japanske fly — de bombet midlertid bare en eneste gang i den tiden — så hadde vi nu i 3—4 uker hatt det riktig godt og fredelig og begynte nesten å glemme å regne med at der kunde komme alarm og frykt igjen.

Men så var det torsdag den 29. juni, en strålende, klar og varm dag. Jeg var tilfeldigvis eneste utlending på stasjonen i Nanyang den dagen. Da plutselig ved 10-tiden om formiddagen hørte vi sirenen begynne å lute, tre lange støt, det såkalte «forberedende signal.» Man kan da som regel rekke å komme sig ut av byen før «stormsignalet» går. Men inne

men som likevel trenger næring for å kunne få utfolde sig. Ja i sannhet kjærligheten næres og styrkes ved således å kunne komme sammen til stevner og møter og i fellesskap opphøje vår dyrebare Frelser, som med sitt blod har kjøpt oss til Gud ut fra de mest forskjelligartede forhold i livet.

Må jeg så til slutt få si min hjerteligste takk til vennene nordpå, og takk mine vertsfolk på de forskjellige steder, for den store hjertevarme jeg ble møtt med. Gud selv lønner dere.

Eders ved Jesu nåde lykkelige
Gustav Nyseter.

på stasjonen var det ikke mange som tenkte på å gå ut av byen da; man regnet med at det muligens kunde komme et speiderfly, men det syntes ikke å være noen grunn til å flykte. Ca. 10 minutter senere kom «stormsignalet,» seks korte, iltre støt i sirenen. —

Misjonsstasjonens område var merket av med store, norske flagg som var malt på takene, bredt ut på gressplenene i haven, samt et par heist op på stang. Dette er blitt gjort efter henstilling fra japanerne, men det har jo allikevel ofte vist sig at de ikke har tatt hensyn til de utenlandske flagg under bombardering.

En liten stund efterat «stormsignalet» hadde gått, hørte vi lyden av fly. Det var ikke et lett speiderfly, som vi hadde tenkt oss, — men den tunge duren av mange bombefly. — Jeg var sammen med to kineserkvinner, en gammel, Djang er-niang, og en yngre, Li-I-djen, da vi hørte duren. Vi søkte dekning i en jordhule som var gravet i stasjonshaven; den var ca. 2 meter dyp, og solide stokker var lagt til tak, disse var igjen dekket av et tykt lag med jord. Som vern mot bombesplinter skulde derfor denne hulen være svært god. —

Ikke lenge efterat vi hadde kommet oss ned i hulen, hørte vi at flyene var like over oss; det var seks i følge. De passerte langsomt over byen, og duren tapte sig så efterhvert. Li-I-djen og jeg krabbet op av hulen, og håpet at faren var over også for denne gang. Men straks efter hørte vi at duren på nytt blev sterkere, og forstod at de holdt på å cirkle over byen og landet omkring. Igjen nærmet de sig oss, og vi hoppet ned i hulen igjen.

Det var noen lange øieblikk! ! Av den måten de fløi på, var vi sikre på at de vilde bombardere, så vi ventet bare på å få høre drønnene og kjenne skakingen. — Vi forsøkte å be til Gud, men noen sammenhengende bønn blev det nok ikke, bare et hjelpeløst rop fra hjertet op til den almektige, til Ham som også kan styre japanernes bomber, — og et sukk om syndernes forlatelse for Jesu skyld. —

Så kom det første drønn, og jorden rystet. Det var nok ikke langt

borte fra oss! Men i neste øieblikk kom et nytt og voldsommere, og jorden veltet inn over oss fra den indre del av hulen, og øieblikkelig efter kom det som et skred ned gjennom åpningen. Luften blev fylt av jord og støv og lukt av eksplosjonsstoff. Li-I-djen og jeg kom oss på benene i en fart. «Vi må ut straks så vi ikke blir kvalt.» Vi fikk halt Djang er-niang med oss og kom oss op. Det var ikke stort vi kunde se da vi kom op, for luften var fylt av jord, sand og støv, så det også her var vanskelig å puste.

Med Djang er-niang mellom oss sprang vi bortover i haven i håp om å finne et sted til dekning. Det braket og drønnet i ett sett av bomber som eksploderte. Så kommer flyene igjen tilbake mot oss. Jeg kunde ikke skjelve hvad som var ødelagt, men hele haven var dekket av mursten og taksten og splintret treverk, og muren omkring var øiensynlig falt sammen. Vi fant ikke noe annet sted å gjemme oss, og sprang for livet tilbake til hulen hvis indre halvdel var falt inn; men den var allikevel noe bedre enn ingenting.

Igjen blev det noen lange øieblikk i hulen, men jeg kan huske at da jeg denne gang stod og hørte flyene pessere over oss, var hjertet fylt av glede og fred, og et ord lød så tydelig til mig: «Til dig skal det ikke nå.» (Salme 91, 7). — Efter enda noen minutters forløp stanset bombarderingen, og vi hørte at duren av flyene blev svakere. Det var vanskelig å puste i hulen, det kjentes nesten ut som gift; vi var derfor ikke sene om å krabbe oss op og ut igjen da duren av maskinene fjernet sig og efter hvert blev helt borte. —

Det syn som møtte mig da jeg kom op i haven, var forferdelig. Knappt 4 meter fra det sted vi hadde stått, var en stor bombe falt ned og hadde gravet et dypt, sirkelrundt hull midt i haven, og hulen var innenfor denne cirkel. Dette var årsaken til at jorden var falt innover oss fra hulens indre del. Men hvad den ene bomben hadde ødelagt av hus og murer i vid omkrets, er nesten utrolig. I misjonærboligen stod vindusåpningene og gapte uten glass og uten treverk. Kontorbygningen var bare ruin, hagemuren samt endel mindre hus rundt omkring likeledes. Ikke et hus på hele stasjonsområdet var uskadt. Men vi tre som hadde stått så nær der bomben eksploder-

Troende venner!Besøk **BANK-KAFÉEN**
(Trygve Gabrielsen)Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet,
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

te, vi var uskadt! «Til dig skal det ikke nå.» — Vår himmelske far har sin egen måte å åpenbare sin allmakt på. —

Der hadde vært adskillige mennesker inne på stasjonen under bombarderingen, men ikke én var drept; bare tre stykker hadde fått noen lette skrammer i hodet av treverk som hadde rammet dem. — Hos vår nærmeste nabo mot øst hadde det også falt en bombe som hadde ødelagt husene, drept flere mennesker og voldt adskillig skade på misjonærboligens østside. — Det sies at ca. 70 bomber blev kastet, og mange mennesker blev drept.

Inne i misjonærboligen så det fælt ut. Vindusrammene og dørene var revet ut og splintret. Møblene var blitt løftet op og kastet om hverandre, og alt var dekket av et tykt lag av sand og jord og glassbiter. I to rum var der sprengt store hull i veggene. Mitt soveværelse var et av de rum det hadde gått verst utover. Jeg rotet litt rundt i virvaret og fant omsider også Bibelen min som hadde ligget på et bord ved vinduet. Den så temmelig ramponert ut, og de siste bladene var revet bort. Etter endel leting fant jeg dem også og begynte å glatte dem ut. Da falt øinene mine på noen ord som var understreket på den ene siden: «Se, jeg gjør alle ting nye.» (Joh. Åp. 21, 5). — *Se, jeg gjør alle ting nye!* Et underlig ord å få i den stund. Det var ikke stort annet enn ruiner omkring mig, men Gud, som hadde tillatt dette, han hadde et stort og rikt løfte å gi for fremtiden: «Det skal ikke være slutt med dette, for jeg selv vil gjøre alt nytt!» Ja, jeg tror vi skal få se at Gud holder sitt ord! Måtte han også få fornye oss som er hans barn, så vi kunde være sanne vidner om ham både i ord og i gjerning den tiden han enda vil la oss få være her nede!

Takk for forbønn!

Chenping, 4. juli 1939.

Hjertelig hilsen fra

Guðrun Falch.

Til bedehus i Kjøllefjord

— Emma Sandvik, Honningsvåg sender kr. 5.00 og ber fru Nansy Ellertsen, fru Antonie Pettersen og Ludvik Thomassen, alle Honningsvåg, å gjøre det samme. Herren elsker en glad giver.

Den norske Congomisjon.

I tiden 1. jan. til 30. juni 1939 har jeg mottatt følgende beløp til misjonsarbeidet i

Belgisk Congo: Fra	kr. 50.—
Haugesund ved P. Sagstad	20.—
Brevik, R. S.	40.—
Hamar, «Jo».	50.—
Svelvik ved Astrid Holm	15.—
Hyggen, O. K. M.	5.—
Lier, B. A.	
Skorge, Thue og Sundalen ved Dikka	100.—
Halse	85.—
Sarpsborg ved P. Paulsen	10.—
Ingøy, M. K.	240.—
Fjellstrand ved Hj. Aschim	65.65
Grav misjonshus, fest 23—4	36.50
Strømmens pinsenemighet, fest 6—5.	65.—
Eidsvold ved Elin de Flon Solberg	
Moss, søstermisjonen ved Albertha	300.—
Larssen	450.—
Oslo og Sørkedalen ved Ole O. Fjeld	
Do. do., Søstermisj., ved Anna Johanssen	250.—
Oslo ved Arne Wold	240.—
Oslo, «Milona» ved Liv Andersen	100.—
Oslo, «Den lille hjelper» ved Else	
Bjelkerud	75.—
Drammen	600.—

Idet jeg herved kvitterer for mottagelsen av ovennevnte beløp ber jeg den enkelte giver motta en hjertelig takk og hilsen.

Erling Syvertsen.

Forsømmelse er nok.

En kjøpmann behøver ikke å anstrenge sig synderlig for å bli ruinert. Han behøver bare å forsømme sin forretning, ikke gjøre innkjøp i fette tid og ikke legge merke til at prisene stiger og faller.

En læge behøver ikke å gi sine patienter gift for å hjelpe dem til å dø. Han behøver vare å forsømme dem, undlate å se til dem og ikke gi dem helbredende midler.

En landmann behøver ikke å så tidselfrø for å ødelegge sin eiendom. Han behøver bare å forsømme den, legg armene over kors og være like glad.

Et menneske behøver ikke å anstrenge sig for å få sin sjel til å dø. Det behøver bare å forsømme den, så skal den nok bli så syk og tung at den faller til jorden som om den var vingeskutt.

— Troens bønn er allmechtig; ti den griper fatt i Gud.

— Kristus og hans kors er bedre enn verden og dens krone.

Den norske Congomisjons

årsmøte avholdes søndag den 3. september i Oslo. Møter kl. 11 og 5 i Hausmannsgatens bedehus. Fellesmiddag i Lærerinnenens hus. Delta-gere melder sig til Arnt Andersen, Toftes gt. 41, Oslo innen 31. august.

Sætre, Hurum.

Predikanter og andre som skal korrespondere med den frie forsamling i Sætre må herefter henvende sig til Fredrik Svendsrud, Sætre. Telefonhenvendelser til telefon Årås 56.

Broderhilsen
Fredrik Svendsrud,
Sætre, Hurum.**Kristiansand S.**

De frie venner har stevne søndag 27. august.

Velkommen!

Med broderhilsen,
Kristian Holmen,
Hamreheia 15, Kristiansand S.**Vennestevne.**Ebenezer, Skiptvet,
(Svae Bedehus)

9. og 10. september.

Velkomstmøte lørdag aften kl. 7.30. Søndag møter kl. 11 og 4. *Syvmannsmusikken fra Halden, misjonær Fjeld m. fl.*

Alle hjertelig velkommen!

For vennene:

Jørgen Johansen og A. Solvang.

Stevne i Betania, Arendal

holdes fra 2—9 til 4—9. Velkomstfest lørdag kl. 7. Talere: M. K. Kleppe med flere predikende brødre, og ellers alle hjertelig velkommen. Fritt opphold så langt mulig. Meld din ankomst til undertegnede.

Lars Larsen, Barbu, Arendal.

Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland

— Like ved Randsfjorden —

Andakt. God mat. Gode senger.

Båt. Badestrand.

Ideelt feriested. Åpent hele året.
Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelig pris.

Ruth Hansen.

Telefon Vestre Gran nr. 9.

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg 1939.